

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด
สำหรับเด็กปฐมวัยในศตวรรษที่ 21

STORY TELLING ACTIVITIES THROUGH A LARGE STORY BOOK TO
PREMOTE SPEAKING SKILLS FOR EARLY CHLDHOOD IN THE
21st CENTURY

คันธรส ภาพล
Khantharot Papol

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ชื่อสถาบันมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

Faculty of Educaton, Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage,

Pathum Thani

E-mail: kooeik@gmail.com

Received:	October 31, 2018
Revised:	February 6, 2019
Accepted:	February 7, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ของเด็กปฐมวัย โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยวิธีจับสลากตามลำดับ ดังนี้ จับสลากเลือกเขตพื้นที่การศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี จากนั้นจับสลากเลือกโรงเรียนได้โรงเรียนวัดพิชนิมิต และจับสลากเลือกห้องเรียนระดับชั้นอนุบาล 3 ช่วงอายุ 5-6 ปี จำนวน 1 ห้องเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรม ค่าความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ .87 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยระหว่างกิจกรรม ค่าความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ .89 และแบบวัดความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ของเด็กปฐมวัย ในการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest –Posttest design และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า 1) การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ พบว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ทั้งหมดจำนวน 5 เรื่อง เพื่อวัดด้านการพูดคำศัพท์ ด้านการพูดเป็นประโยค และ ด้านการพูดเป็นเรื่องราว

โดยจัดกิจกรรมทุกวันพุธ เวลา 12.30-12.45 น. จำนวน 15 ครั้ง จากผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน โดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 76.48/83.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลของทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานหลังจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ของเด็กปฐมวัย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 2.90 และ S.D. = 0.37)

คำสำคัญ

การเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ ทักษะการพูด และเด็กปฐมวัย

ABSTRACT

This research aims to 1) examine the efficiency of storytelling activities through the large story books which the efficiency was 80/80, 2) compare speaking skills of early childhood using storytelling, and 3) study the satisfaction of storytelling activities by using a large story book of preschool children. The samples used in this research are multi-step random sampling. By lottery method in the following lottery, select educational area, Pathumthani Primary Educational Service Area Office then pick the lottery, choose the school, Wat Nimit School lottery, select the kindergarten class 3 age range 5-6 years, number 1 classroom, can sample groups of 25 people to be a sample group. Tools used in this research. The storytelling activities were organized by using a large story book with the consistency index (IOC) between 0.67-1.00. Test for speaking skills of young children before and after activities the confidence value is equal to .87. Test for speaking skills of young children before and after activities the confidence value is equal to .87 and the satisfaction measure for organizing storytelling activities using a large story book of preschool children. Research design was one-group pretest-posttest design. Data were analyzed by using dependent Samples t-test.

The research result were summarized as follows 1) Storytelling activities using 5 large stories books. To measure vocabulary in speech and sentence in the story by organizing activities every Wednesday at 12.30-12.45 pm for 15 times. Based on the results of the storytelling activities using the big story book with efficiency (E_1/E_2) equal to 76.48 / 83.00 which meets the criteria. 2) Early childhood speaking skills after learning through storytelling activities was higher than before learning through storytelling activities at the .05 level of significance, and 3) Early childhood children are satisfied with storytelling activities through large children's story books at the high level ($\bar{X}$ = 2.90 and S.D. = 0.37).

Keywords

Story telling activities through a large story book, speaking skills and Early Childhood

ความสำคัญของปัญหา

สังคมโลกมีการเปลี่ยนแปลง กระบวนทัศน์ในการพัฒนาเด็กในมิติของสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมแบบเดิม อาจต้องถูกทับซ้อนด้วยแนวคิด รูปแบบวิธีการ ความเชื่อ และเทคโนโลยีที่ผุดเกิดขึ้นใหม่ ๆ ตาม ยุคสมัย เด็กและครอบครัวจำเป็นต้องข้ามผ่านวันเวลาที่ผันเปลี่ยน และยืนหยัดอยู่ให้ได้ในสังคมสมัยใหม่ บ่มฝึกคุณลักษณะที่พึงมีอย่างเหมาะสม ให้กับทรัพยากรมนุษย์ของวันนี้และอนาคตข้างหน้า ให้สมบูรณ์แบบอย่างเต็มกำลังเมื่อห้วงเวลาของศตวรรษที่ 21 คือคลื่นเข้ามานับว่า ทศวรรษแล้ว สังคมโลกเต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลง การปรับตัว และเป็นโจทย์สำคัญของสังคมว่า จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างไร ตั้งแต่วัยเริ่มต้น ให้มีพื้นฐานที่มั่นคง สามารถเติบโตและอยู่รอดได้อย่างมีคุณภาพในอนาคต (Rotkhilai, n.d.) ซึ่งทักษะของคนในศตวรรษที่ 21 ที่คนทุกคนต้องเรียนรู้ ตั้งแต่ชั้นอนุบาล ไปจนถึงมหาวิทยาลัย และตลอดชีวิต คือ 3R x7C_s 3R ได้แก่ Reading (อ่านออก), (W) writing (เขียนได้) และ (A) Arithmetic (คิดเลขเป็น) 7C_s ได้แก่ Critical thinking & problem solving (ทักษะด้านการคิด อย่างมีวิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา) Creativity & innovation (ทักษะด้านการสร้างสรรค์ และนวัตกรรม) Cross-cultural understanding (ทักษะด้านความเข้าใจต่าง วัฒนธรรม ต่างกระบวนทัศน์) Collaboration, teamwork & leadership (ทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ) Communications, information & media literacy (ทักษะด้าน การสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ) Computing & ICT literacy (ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร) Career & learning skills (ทักษะอาชีพ และทักษะการเรียนรู้) (Panich, 2012) โดยเฉพาะทักษะด้านการสื่อสาร เป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในศตวรรษที่ 21 ดังที่ พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ พระราชทาน ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2526 เนื่องในโอกาสการจัดงานวันสื่อสารแห่งชาติครั้งแรก “การสื่อสารเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในการพัฒนา สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า รวมทั้งรักษาความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศด้วย ยิ่งในสมัยปัจจุบัน ที่สถานการณ์ของโลกเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ การติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ ย่อมมีความสำคัญมากเป็นพิเศษ ทุกฝ่ายและทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารของประเทศ จึงควรจะได้ร่วมมือกันดำเนินงานและประสานผลงานกันอย่างใกล้ชิดและสอดคล้อง สำคัญที่สุด ควรจะได้พยายามศึกษาค้นคว้าวิชาการและเทคโนโลยีอันทันสมัยให้ลึกและกว้างขวาง แล้วพิจารณาเลือกเฟ้นส่วนที่ดีมีประสิทธิภาพแน่นอนมาปรับปรุงใช้ด้วยความฉลาดริเริ่ม ให้พอเหมาะสมกับฐานะและสภาพบ้านเมืองของเรา เพื่อให้กิจการสื่อสารของชาติได้พัฒนาอย่างเต็มที่ และสามารถอำนวยความสะดวกแก่การสร้างเสริมเศรษฐกิจ สังคม และเสถียรภาพของบ้านเมืองได้อย่างสมบูรณ์แท้จริง” (Singsawat, 2008) ดังนั้นการสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ที่จะก่อให้เกิดการประสานสัมพันธ์ ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดี ช่วยให้สังคมอยู่ร่วมกันเป็นปกติสุข เพราะ “การสื่อสาร” เป็น “กระบวนกร ถ่ายทอด “สาร” จาก “ผู้ส่งสาร” ไปยัง “ผู้รับ

สาร” ด้วย “สื่อ” ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน เขียน หรือภาษา ท่าทาง สัญลักษณ์ ฯลฯ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการรับรู้และมีปฏิริยาตอบสนองต่อกัน (Rotkhlai, n.d.) ดังนั้นการสื่อสารจึงมีความสำคัญสำหรับเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมากเนื่องจากเด็กปฐมวัยต้องใช้การสื่อสารในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และการติดต่อสื่อสาร กับบุคคลอื่น ๆ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารให้ผู้อื่นทราบถึง ความรู้เด็กจะเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนาการเริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ยินได้ฟัง การพูดคุยสนทนา ทำให้พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงาม เด็กเริ่มเรียนจากภาษาง่าย ๆ เรียนรู้การใช้คำศัพท์ด้วยการใช้ประโยค ครูสอนภาษา คนแรกของเด็ก คือ พ่อแม่เสียงแรกที่เด็กได้ยินได้ฟังคือเสียงจากพ่อแม่การโต้ตอบของพ่อแม่ทำให้เด็กเรียนรู้ภาษา การพูดและสนทนากับเด็ก คือ การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย (Tantipalajiva, 2004) ดังนั้นภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการคิด ซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทางเชาว์ปัญญาในขั้นสูง ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร ทั้งในการแสดงออกถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด และข่าวสาร อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ โดยเป็นสื่อกลางที่ช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความคิดที่เป็นนามธรรมได้ การจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง (Niamhom, 2007) โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะ การสื่อสารด้านการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ โดยจะแทรกอยู่ในชีวิตประจำวันของบุคคลทุกเพศ ทุกวัย และทุกหน่วยงานดังนั้นผู้ใหญ่ จึงควรตระหนักและให้ความสำคัญกับการพูดไม่น้อยไปกว่า ทักษะด้านอื่น ๆ เพราะการพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ มีหลักเกณฑ์และวิธีการต่าง ๆ ที่สามารถสอน ได้ และสามารถเรียนรู้ได้และฝึกฝนได้ เช่นเดียวกับทักษะอื่น ๆ ที่ไม่ได้ติดตัวมาแต่กำเนิดและไม่ใช่ สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ มีการฝึกฝนและส่งเสริมการพูดอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพตั้งแต่ยังเยาว์วัยซึ่งเพียเจต (Piaget) กล่าวว่า เด็กที่อายุ 2-7 ปี (Preoperational Thought) เป็นขั้นที่เด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาพูด รวมทั้งท่าทางที่สื่อความหมายและ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดี และเด็กในวัยนี้จะใช้ภาษาพูดมากขึ้น การพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยเป็น กระบวนการที่เกิดขึ้นต่อเนื่องในขณะที่เดียวกันพัฒนาการทางการพูดก็มีความแตกต่างกันในแต่ละคน ขึ้นอยู่กับปัจจัยในตัวเด็ก (Thambowon, 2007) เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญ การเรียนรู้ภาษาประกอบด้วยทักษะหลายด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งอาศัยประสาทสัมผัสทั้ง 5 ประสาท ส่วนที่สำคัญที่เด็กใช้ในการเรียนรู้ภาษาคือการพูด ดังนั้นการพูดจึงเป็นทักษะของพัฒนาการทางภาษาในเด็กปฐมวัย ซึ่งสอดคล้องกับ Naeobut & Rangsiwonkun (2013) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทานพื้นบ้าน” ดังที่ Phinyoanantaphong (2006) กล่าวว่า การส่งเสริมทักษะทางดานการพูดนั้นมีกิจกรรมที่หลากหลาย ได้แก่ การเล่านิทาน การเล่น บทบาทสมมุติการสนทนาอภิปราย ซึ่งการเล่านิทานเป็นรูปแบบของนิทานการอย่างง่าย ๆ สามารถตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของมนุษย์ ทำให้เกิดการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน สามารถนำผู้ฟังเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการ ซึ่งผู้ฟังจะพบความแปลกใหม่ สนุกสนาน นิทานจะช่วยอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่มนุษย์สงสัยและหาคำตอบยังไม่ได้ หรืออธิบายถึงการเกิดของสถานที่ต่าง ๆ หรือเป็นการสั่งสอนอบรมให้คติข้อคิดสอนใจ ในการดำเนินชีวิต ผู้ฟังจะได้รับประโยชน์จากนิทาน ตามจุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Silakon,

2012) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความสามารถทาง การพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่า นิทานประกอบหุ่น”

รูปแบบการเล่านิทานที่นิยมใช้กันเสมอ ๆ สำหรับเด็กเล็ก คือ การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์ หรือสิ่งประดิษฐ์ที่ผู้เล่าจัดทำขึ้น เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบการเล่านิทานที่สำคัญ เพราะสามารถทำให้เด็กสนุก และตื่นตาไปกับนิทานที่เล่าได้เป็นอย่างดี สร้างความสนใจให้แก่เด็กมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ (Tantipalajiva, 2004) ซึ่งหนังสือนิทานถือเป็น อุปกรณ์การเล่าที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกทักษะและ เน้นการเรียนรู้ เด็กได้ทบทวนความจำ ได้แสดงออกตามความสามารถ ได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันเกิดการ ค้นพบ และมีความสุขสนุกสนานขณะทำกิจกรรม (Suphapholsiri, 2008) ซึ่งการจัดทำหนังสือนิทาน เล่มใหญ่ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง ในการใช้การสื่อสารโดยอาศัยเทคนิคการสร้าง หนังสือเล่มใหญ่ได้แก่การสนทนาพูดคุย เล่าเรื่องราวประสบการณ์ การเขียนเรื่องลงบนกระดาษแผ่น ใหญ่รวมกันระหว่างครูกับเด็ก การทำซ้ำซ้ำ ทบทวนเรื่องราว ตลอดจนการใช้กล้ามเนื้อมือและ สายตาให้ประสานสัมพันธ์กัน โดยการฉีก ปะ ตัด ลอกรูปภาพ เพื่อจะนำไปสู่การค้นพบตนเอง การฝึก ทักษะ การแก้ปัญหา การปรับตัวและความพร้อมในการเรียนต่อไป (Traiphu, 2013) โดยการจัด กิจกรรมการจัดทำหนังสือเล่มใหญ่ จะช่วยส่งเสริมให้เด็กพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารดาน การฟัง พูด อ่าน เขียน มีความเชื่อมั่นใน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Saiwan, 2009) สอดคล้องกับ งานวิจัยของ Traiphu (2013) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาพฤติกรรมการสื่อสารของเด็กปฐมวัย โดยการจัดทำหนังสือเล่มใหญ่ โรงเรียนอนุบาลสมศกุลนา กรุงเทพมหานคร” เป็นกิจกรรมที่สำคัญใน การส่งเสริมทักษะการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย

จากความเป็นมาและความสำคัญของการส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยใน ศตวรรษที่ 21 ที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจทำวิจัยเรื่อง “การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้ หนังสือนิทานเล่มใหญ่ที่ส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยในศตวรรษที่ 21” ผลจากกิจกรรม การเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ จะช่วยส่งเสริมทักษะการพูดให้แก่เด็กปฐมวัย โดยการ วิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ครู พ่อแม่ ผู้ปกครองและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยได้ร่วมกัน ส่งเสริมทักษะการพูดให้แก่ลูกหลานได้ใช้ทักษะการพูดอย่างมีประสิทธิภาพในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็วในศตวรรษที่ 21

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

การส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือ นิทานเล่มใหญ่เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ให้มี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนจัดกิจกรรมและหลังจัดกิจกรรมการเล่า นิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมการเล่นโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย การจัดกิจกรรมการเล่นโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ จากตำรา เอกสาร บทความ และงานวิจัย เพื่อสร้างเป็นกรอบแนวคิดทางการวิจัย ดังเสนอในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประเด็นที่ศึกษา	ประเด็นหลัก	การจัดกิจกรรมการเล่นโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่เรื่อง
ทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย	1. ด้านการพูดคำศัพท์	คะ ค่ะ นะคะ หนูดำขำกลิ้ง ใบหม่อนมีหมอนใหม่ หมูเทาเหงาจัง อีกคิวหิวไข่
	2. ด้านการพูดเป็นประโยค	คะ ค่ะ นะคะ หนูดำขำกลิ้ง ใบหม่อนมีหมอนใหม่ หมูเทาเหงาจัง อีกคิวหิวไข่
	3. ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	คะ ค่ะ นะคะ หนูดำขำกลิ้ง ใบหม่อนมีหมอนใหม่ หมูเทาเหงาจัง อีกคิวหิวไข่

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กนักเรียนชาย - หญิง ที่มีอายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นอนุบาล 3 ช่วงอายุ 5-6 ปี จำนวน 90 คน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random sampling) โดยวิธีจับสลากตามลำดับ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยจับสลากเลือกเขตพื้นที่การศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาปทุมธานี ได้เขต 1

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยจับสลากเลือกโรงเรียนจากเขตในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาปทุมธานีโดยเลือกมา 1 โรงเรียน ได้โรงเรียนวัดพิชนิมิต จังหวัดปทุมธานี

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยจับสลากเลือกห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน และจับสลากเลือกเด็ก ปฐมวัย ชาย - หญิง ระดับชั้นอนุบาล 3 ช่วงอายุ 5-6 ปี จำนวน 25 คน เพื่อนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 3 ประเภท ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเล่นโดยใช้ หนังสือนิทานเล่มใหญ่ แบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดของเด็กปฐมวัย และแบบวัดความพึงพอใจ ของเด็กปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมการเล่นโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือมีลักษณะและโครงสร้าง ประกอบด้วย

3.1.1 หนังสือนิทานเล่มใหญ่จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ ค่ะ ค่ะ นะคะ หนูดำขำกลิ้งใบ หม่อมมีหมอนใหม่ หนูเทาเหงาจัง และอีกคิดหัวไข โดยตรวจสอบความเหมาะสมกับเด็กปฐมวัย ซึ่ง ผลคะแนนอยู่ในระดับดี ถึงดีมาก และผลตรวจสอบความเหมาะสมกับเด็กปฐมวัย ซึ่งนิทานทั้ง 5 เรื่อง มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นนำ ครูนำเด็กเข้าสู่กิจกรรมการเล่นโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ โดยการร้องเพลงร่วมกัน เพื่อกระตุ้นความสนใจและมีความพร้อมก่อนเข้าสู่กิจกรรม

ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูเปิดหนังสือนิทานเล่มใหญ่ที่หน้าเด็กดู เมื่อดูจบเล่ม จะตามด้วยกิจกรรมหลังการเล่น ดังนี้

1. ครูเปิดโอกาสให้เด็กบอกชื่อภาพประกอบในหนังสือนิทานเล่มใหญ่ว่าสื่อ ถึงอะไรบ้าง เด็กเห็นอะไรในภาพ มีใครกำลังทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

2. ครูเล่นนิทานเรื่อง ค่ะ ค่ะ นะคะ โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่

3. ครูเปิดโอกาสให้เด็กที่ละคน ออกมาพูดทั้งพูดคำศัพท์จากรูปภาพในนิทาน พูดประโยคจากรูปภาพในนิทาน และพูดเป็นเรื่องราวจากรูปภาพในนิทาน เกี่ยวกับเนื้อเรื่องใน หนังสือนิทานเล่มใหญ่ จากนั้นครูบันทึกสิ่งที่เด็กพูด

ขั้นสรุป ให้เด็ก ๆ ร่วมกันสรุปเรื่องราวที่ได้ฟังนิทานจากหนังสือนิทานเล่มใหญ่

3.1.2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นแบบบันทึกคำตอบ ลักษณะแบบทดสอบโดยมีคำถามเป็นรูปภาพ โดยกำหนดให้ จำนวน 2 ชุด ดังนี้

3.1.2.1 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัด กิจกรรม มีจำนวน 5 ชุด ชุดละ 5 ข้อ รวมทั้งหมด 25 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยจะอ่านคำสั่งของแต่ละข้อให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กสังเกตคำถามจากรูปภาพจากนั้นให้เด็กตอบคำถาม แล้วผู้วิจัยจดบันทึกคำตอบของเด็กลงในแบบทดสอบ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่นมีค่า เท่ากับ .89

3.1.2.2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังกิจกรรม จำนวน 8 ข้อ 8 คะแนน เป็นแบบบันทึกคำตอบ ลักษณะแบบทดสอบโดยมีคำถามเป็นรูปภาพ ผู้วิจัย จะอ่านคำสั่งของแต่ละข้อให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กสังเกตคำถามจากรูปภาพจากนั้นให้เด็กตอบคำถาม

แล้วผู้วิจัยจัดบันทึกคำตอบของเด็กลงในแบบทดสอบ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ .87

3.1.3 แบบวัดความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ จำนวน 1 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scales) ลักษณะแบบวัดความพึงพอใจจะเป็นรูปภาพใบหน้า 3 ระดับ ได้แก่ รูปภาพใบหน้าที่ยิ้ม หมายถึง มีความพึงพอใจมาก รูปภาพใบหน้าที่ปกติ หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง และรูปภาพใบหน้าที่บึ้ง หมายถึง ไม่มีความพึงพอใจหรือพึงพอใจน้อย โดยเด็กจะสังเกตหนังสือนิทานเล่มใหญ่แต่ละเล่มหลังจากที่จัดกิจกรรมการเล่านิทาน แล้วถ้าเด็กพึงพอใจอย่างไรให้ระบายสีลงรูปภาพใบหน้าที่ต้องการเพียงรูปเดียว

ซึ่งในการสร้างเครื่องมือแบบทดสอบวัดทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยที่ใช้ในการวิจัย ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 โครงสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา	โครงสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถาม (ข้อ)
แบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรม	
-ด้านการพูดคำศัพท์	4 ข้อ
-ด้านการพูดเป็นประโยค	2 ข้อ
-ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	2 ข้อ
รวมทั้งหมด	8 ข้อ
แบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรม	
1. นิทานเรื่อง ค่ะ ค่ะ นะคะ	
-ด้านการพูดคำศัพท์	2 ข้อ
-ด้านการพูดเป็นประโยค	2 ข้อ
-ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	1 ข้อ
2. นิทานเรื่อง หนูดำขำกลิ้ง	
-ด้านการพูดคำศัพท์	2 ข้อ
-ด้านการพูดเป็นประโยค	2 ข้อ
-ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	1 ข้อ

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	โครงสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถาม (ข้อ)
แบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรม	
3. นิทานเรื่อง ใบหม่อนมีหมอนใหม่ -ด้านการพูดคำศัพท์ -ด้านการพูดเป็นประโยค -ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	2 ข้อ 2 ข้อ 1 ข้อ
4. นิทานเรื่อง หมูเตาเหงาจัง -ด้านการพูดคำศัพท์ -ด้านการพูดเป็นประโยค -ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	2 ข้อ 2 ข้อ 1 ข้อ
5. นิทานเรื่อง อิกคิวซัง -ด้านการพูดคำศัพท์ -ด้านการพูดเป็นประโยค -ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	2 ข้อ 2 ข้อ 1 ข้อ
รวมทั้งหมด	25 ข้อ

ระดับคะแนนของทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ดังนี้

1. เกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดคำศัพท์ ดังนี้

คะแนน 0 หมายถึง ตอบไม่ได้ หรือ ตอบผิด หรือ ไม่ตอบ และเกินเวลาที่กำหนด

คะแนน 1 หมายถึง ตอบถูกต้อง และไม่เกินเวลาที่กำหนด

2. เกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดเป็นประโยค ดังนี้

คะแนน 0 หมายถึง ตอบไม่ได้ หรือ ตอบผิด หรือ ไม่ตอบ หรือตอบไม่ครบประโยค และเกินเวลาที่กำหนด

คะแนน 1 หมายถึง ตอบถูกต้อง ตอบประโยคครบถ้วน และไม่เกินเวลาที่กำหนด

3. เกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดคำศัพท์ ดังนี้

คะแนน 0 หมายถึง พูดเป็นเรื่องราวไม่ครบขาดส่วนใดส่วนหนึ่ง

(จุดเริ่มต้นของเรื่อง ดำเนินกลางเนื้อเรื่อง และจุดจบของเรื่อง
เนื้อเรื่องในนิทาน) และเกินเวลาที่กำหนด

คะแนน 1 หมายถึง พูดเป็นเรื่องราวมีจุดเริ่มต้นของเรื่อง ดำเนินกลางเนื้อเรื่อง และ
จุดจบของของเรื่องในนิทานครบถ้วน และไม่เกินเวลาที่กำหนด

3.2 ผู้วิจัยนำเครื่องมือวิจัย เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความ
ตรงเชิงเนื้อหา (IOC) และผู้วิจัยนำผลที่ได้ มาคำนวณค่าความตรงเชิงเนื้อหาเป็นรายข้อ พบว่า
ข้อคำถามมีค่าความตรงระหว่าง 0.60 - 1.00 แสดงว่ามีความตรงเชิงเนื้อหาผ่านเกณฑ์ที่กำหนด และ

ผู้วิจัยปรับแก้ภาษาที่ใช้ในข้อความตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำไปนำร่องใช้กับเด็กปฐมวัยจำนวน 20 คน ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 นำหนังสือนิทานเล่มใหญ่และแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปหาคุณภาพของหนังสือนิทานเล่มใหญ่ และความสอดคล้อง ระหว่างจุดประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 2 นำแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ ทั้ง 5 เรื่อง ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงตามคำแนะนำ

ขั้นตอนที่ 3 ผู้วิจัยวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ พบว่าแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดยกำหนดเกณฑ์ไว้ 80/80 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 4 ทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเรื่องที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 ข้อ

ขั้นตอนที่ 5 นำหนังสือนิทานเล่มใหญ่มาประกอบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน เรื่องที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 6 ทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ชุดที่ 1 จำนวน 5 ข้อ หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเรื่องที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 7 ดำเนินการตามขั้นตอนที่ 4-5 ตั้งแต่นิทานเรื่องที่ 1 ถึง นิทานเรื่องที่ 5 จนครบทั้ง 5 เรื่อง เป็นระยะเวลา 15 ครั้ง (3 ครั้ง/ 1 เรื่อง) ครั้งละ 15 นาที ทุกวันวันพุธ เวลา 12.30-12.45 น. ดังตารางที่ 3

ขั้นตอนที่ 8 เมื่อครบ 15 สัปดาห์/ครั้งแล้วทำการทดสอบหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังกิจกรรม ฉบับเดียวกับก่อนทดลอง จำนวน 8 ข้อ แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 9 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัยต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล

5.1 หาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ โดยใช้สูตร t - test for Dependent Samples (Saiyot & Saiyot, 1998)

ตารางที่ 3 โครงสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่	ระยะเวลา
1. นิทานเรื่อง คะ ค่ะ นะคะ -ด้านการพูดคำศัพท์ -ด้านการพูดเป็นประโยค -ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	ครั้งที่ 1 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 1) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 2 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 2) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 3 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 3) เวลา 12.30-12.45 น.
2. นิทานเรื่อง หนูดำขำกลิ้ง -ด้านการพูดคำศัพท์ -ด้านการพูดเป็นประโยค -ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	ครั้งที่ 4 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 1) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 5 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 2) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 6 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 3) เวลา 12.30-12.45 น.
3. นิทานเรื่อง ใบหม่อนมีหมอนไหม -ด้านการพูดคำศัพท์ -ด้านการพูดเป็นประโยค -ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	ครั้งที่ 7 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 1) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 8 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 2) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 9 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 3) เวลา 12.30-12.45
4. นิทานเรื่อง หนูเทาเหงาจัง -ด้านการพูดคำศัพท์ -ด้านการพูดเป็นประโยค -ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	ครั้งที่ 10 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 1) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 11 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 2) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 12 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 3) เวลา 12.30-12.45 น.
5. นิทานเรื่อง อีกคิวซัง -ด้านการพูดคำศัพท์ -ด้านการพูดเป็นประโยค -ด้านการพูดเป็นเรื่องราว	ครั้งที่ 13 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 1) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 14 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 2) เวลา 12.30-12.45 น. ครั้งที่ 15 (วันพุธของสัปดาห์ที่ 3) เวลา 12.30-12.45 น.
รวม	15 สัปดาห์/ครั้ง

5.3 วิเคราะห์หาการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ ระหว่างเนื้อหา กับจุดประสงค์ จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

5.4 การคำนวณค่าสถิติต่าง ๆ นั้นสามารถคำนวณได้โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

5.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

ผลวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย สรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการผลิตหนังสือนิทานเล่มใหญ่ประกอบการเล่านิทาน ได้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ทั้งหมด 5 เล่ม ความสอดคล้อง (IOC) ของหนังสือนิทานเล่มใหญ่ที่ผู้วิจัยผลิตขึ้นสำหรับเด็กปฐมวัยทุกเล่มมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่โดยการหาค่า E_1 / E_2 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่

จำนวน นักเรียน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁)			ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)		
	คะแนนเต็มของชุด กิจกรรม 5 ชุด (ชุดละ 5 ข้อ)	คะแนนรวมของ นักเรียนจาก การทำกิจกรรม	E ₁	คะแนนเต็มของ แบบทดสอบหลังเรียน (8 ข้อ)	คะแนนรวมของ นักเรียนหลังทำ กิจกรรม	E ₂
25	25	251	76.48	8	160	83

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการทดสอบระหว่างการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ มีคะแนนเต็ม 50 คะแนน มีประสิทธิภาพ (E₁ / E₂) เท่ากับ 76.48 / 83 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. เปรียบเทียบผลทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนจัดกิจกรรมและหลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบผลทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนจัดกิจกรรมและหลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่

ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย	N	$\bar{x}$	S.D.	t	P
ก่อนการทดลอง	25	3.72	1.02	17.971*	0.00
หลังการทดลอง	25	6.64	0.95		

*แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 5 พบว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยหลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่สูงกว่าโดย ก่อนการทดลอง $\bar{x} = 3.72$ และหลังการทดลอง $\bar{x} = 6.64$ ก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. ความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ของเด็กปฐมวัย ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ของเด็กปฐมวัย

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้ หนังสือนิทานเล่มใหญ่	ระดับความพึงพอใจ (คน)		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลความหมาย
นิทานเรื่องที่1 ค่ะ นะคะ	2.88	0.33	พึงพอใจมาก
นิทานเรื่องที่2 หนูดำขำกลิ้ง	2.92	0.28	พึงพอใจมาก
นิทานเรื่องที่3 ใบหม่อนมีหมอนใหม่	2.92	0.28	พึงพอใจมาก
นิทานเรื่องที่4 หมูเทาเหงาจัง	2.84	0.37	พึงพอใจมาก
นิทานเรื่องที่5 อีกคิวหิวโซ่	2.96	0.20	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ	2.90	0.37	พึงพอใจมาก

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการประเมินการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดพิชนิมิต จำนวน 25 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่มีระดับความพึงพอใจมาก ($\bar{x}$ = 2.90 และ S.D. = 0.37) โดยคะแนนค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือนิทานเรื่องอึกคิ้วหิวไข่ มีความพึงพอใจมาก ($\bar{x}$ = 2.96 และ S.D. = 0.20) นิทานที่มีความพึงพอใจระดับมากลำดับที่ 2 คือนิทานเรื่องใบหมอนมีหมอนใหม่ และหนูดำขำกลิ้ง มีความพึงพอใจมาก ($\bar{x}$ = 2.92 และ S.D. = 0.28) นิทานที่มีความพึงพอใจระดับมากลำดับที่ 3 คือนิทานเรื่องคะ ค่ะ นะคะ มีความพึงพอใจมาก ($\bar{x}$ = 2.88 และ S.D. = 0.33) ส่วนนิทานเรื่องหนูเทาเหงาจัง มีความพึงพอใจมาก ($\bar{x}$ = 2.84 และ S.D. = 0.37) เป็นลำดับสุดท้ายตามลำดับ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ของเด็กปฐมวัย เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยในศตวรรษที่ 21 ผู้วิจัยได้แบ่งการอภิปรายผลออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ผลการผลิตหนังสือนิทานเล่มใหญ่ประกอบการเล่านิทาน ได้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ทั้งหมด 5 เล่ม ความสอดคล้อง (IOC) ของหนังสือนิทานเล่มใหญ่ที่ผู้วิจัยผลิตขึ้นสำหรับเด็กปฐมวัยทุกเล่มมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยนิทานเรื่อง คะ ค่ะ นะคะ และนิทานเรื่องอึกคิ้วหิวไข่ เป็นนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมทักษะการพูดทักษะการพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยชน์ และการพูดเป็นเรื่องราว โดยเนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวหลักการใช้ภาษาพูดที่ถูกต้องที่เด็กปฐมวัยควรได้รับการปลูกฝังการใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับวัย ส่วนนิทานเรื่องหนูดำขำกลิ้ง นิทานเรื่องใบหมอนมีหมอนใหม่ และนิทานเรื่องหนูเทาเหงาจัง มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับใช้ภาษาซ้ำ ๆ เพื่อย้ำการจดจำให้เหมาะกับวัยของเด็กปฐมวัย และยังส่งเสริมทักษะการพูดทักษะการพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยชน์ และการพูดเป็นเรื่องราว ซึ่งสอดคล้องกับ เบิร์น (Byrne, 1986) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะทางการพูดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน ดังที่ การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง คือ ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์ คำศัพท์ และโอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้อง และความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจสำหรับผู้เรียน

2. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ พบว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 76.48 / 83.00 ซึ่งมีคุณภาพสามารถนำไปใช้ได้ ทั้งนี้การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ มีประสิทธิภาพ ($E_1 = 76.48$) มีเกณฑ์ที่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เนื่องมาจากทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยนั้นการสื่อสารกับผู้ปกครองมีส่วนสำคัญที่สุดในการส่งเสริมทักษะการพูด เพราะหนังสือนิทานเป็นการสื่อสารทางเดียว แต่หากครูและผู้ปกครองร่วมกันส่งเสริมทักษะการพูดด้วยการสื่อสาร สบตา เปล่งเสียง และทำท่าทางสื่อสารจะส่งผลต่อการสื่อสารทางภาษาด้านทักษะการ

พูดของเด็กปฐมวัยได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับเพียเจต (Piaget, 1896-1982 cited in Phanyoanantaphong, 2006) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กช่วงอายุ 2- 6 ปีถือเอาตนเองเป็นสำคัญ (Egocentric) และเรียนรู้จากการกระทำกับสื่อวัสดุ ด้วยตนเองเมื่อมีการเรียนรู้จากการกระทำกับสื่อ ด้วยตนเองทั้งประดิษฐ์และเรียนรู้การพูด ขณะทำกิจกรรมมีการเลียนแบบการพูดจากผู้ปกครองอาสาด้วยตนเองทำให้เด็กได้พัฒนาความสามารถทางด้านการพูดเพิ่มขึ้นดังนั้นหลังจัดกิจกรรมความสามารถทางด้านการพูดจึงสูงขึ้นด้วยเช่นกัน โดยศึกษาการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาจากหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ซึ่งหนังสือนิทานเล่มใหญ่เป็นตัวสร้างความสนใจและเสริมแรงในการเล่านิทานให้น่าสนใจยิ่งขึ้นและส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยได้เหมาะสมกับวัย

3. ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนวัดพิชนิมิตรหลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่สูงกว่าโดย ก่อนการทดลอง $\bar{x} = 3.72$ และหลังการทดลอง $\bar{x} = 6.64$ ก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ (Hallaham & Kauffman, 1994 cited in Kaeokangwan, 2004) กล่าวถึง กระบวนการเรียนภาษาของเด็กเกิดจากการตอบสนองหลายอย่างต่อสิ่งเร้าหลายตัว พฤติกรรม ตอบสนองสิ่งเร้า คือ ความพยายามลองใช้วิธีอะไรบางอย่างเสี่ยงต่าง ๆ ทำงานสัมพันธ์กันหลาย ส่วนพร้อมกัน ได้แก่ สมอง ทำหน้าที่ในการมองเห็น ได้นิสัย ความจำ จำได้วาแม่แบบ (คือ ตัวเรา) นั้นทำริมฝีปาก อยากรู้อะไรที่หน้าตาที่สายตา คิ้ว และสัมผัสด้วยอาการอย่างไร เด็กก็ จะทำพฤติกรรมตอบสนอง เช่นเดียวกัน เมื่อพูดก็ยกมือ ขยับตัว ฯลฯ พฤติกรรมตอบสนอง ต่อสิ่งเร้าในกิจกรรมเด็กมีทักษะการพูดสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมที่เป็นเช่นนี้ เพราะว่าการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่สามารถส่งเสริมทักษะการพูดได้ดี ดังนั้นทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยเกิดจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ สามารถส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสมกับวัย

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ อายุ 5-6 ปี ระดับชั้นอนุบาล3 โรงเรียนวัดพิชนิมิตร จำนวน 25 คน พบว่าคะแนนเฉลี่ยของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่มีระดับความพึงพอใจมาก ($\bar{x} = 2.90$ และ S.D. = 0.37) ถือว่าพึงพอใจระดับมาก โดยคะแนนค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงสุด คือนิทานเรื่องอีกตัวหิวไซ้ มีความพึงพอใจมาก ($\bar{x} = 2.96$ และ S.D. = 0.20) นิทานที่มีความพึงพอใจระดับมากลำดับที่ 2 คือนิทานเรื่องใบหมอนมีหมอนใหม่และหนูดำขำกลิ้ง มีความพึงพอใจมาก ($\bar{x} = 2.92$ และ S.D. = 0.28) นิทานที่มีความพึงพอใจระดับมากลำดับที่ 3 คือนิทานเรื่อง ค่ะ ค่ะ นะคะ มีความพึงพอใจมาก ($\bar{x} = 2.88$ และ S.D. = 0.33) ส่วนนิทานเรื่องหนูเทาเหงาจังมีความพึงพอใจมาก ($\bar{x} = 2.84$ และ S.D. = 0.37) เป็นลำดับสุดท้าย ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ**ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้**

จากการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ที่ส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยขอเสนอแนะในประเด็นต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจในการนำผลการศึกษาค้นคว้าไปปรับใช้ ดังต่อไปนี้

1. ก่อนจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ ครูควรศึกษาเทคนิคการเล่านิทานประกอบหนังสือนิทานเล่มใหญ่ให้เข้าใจก่อนลงมือปฏิบัติ
2. จัดเตรียมอุปกรณ์ในการเล่านิทานที่จะใช้ในแต่ละวันให้พร้อมที่จะทำกิจกรรมในแต่ละวันเสมอ โดยจัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ล่วงหน้าให้ครบ หนังสือนิทานเล่มใหญ่ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ต้องได้รับการซ่อมแซมและทำความสะอาดทุกครั้ง เพื่อให้อุปกรณ์สะอาดอยู่เสมอ และสะดวกในการนำมาใช้ในครั้งต่อไป
3. การส่งเสริมการพูดโดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ ครูควรใช้การเสริมแรงกระตุ้นให้เด็กแรงใจในการพูด ได้แก่ การชมเชยเมื่อเด็กพูดได้ตามเป้าหมาย ประบมือ โอบกอด ให้เด็กรู้สึกที่อบอุ่น มีความสุขในการฝึกพูดหรือการทำกิจกรรม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ที่มีต่อการส่งเสริมและพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กปฐมวัย
2. ควรมีการศึกษาผลของการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ประกอบการจัดกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย

References

- Byrne, D. (1986). **Teaching oral English**. London: Longman.
- Kaeokangwan, S. (2004). **phāsā lāe khwām khit rao khit duāi phāsā** [Language and ideas we think with language]. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Naeobut, R., & Rangsiwonkun, S. (2013). **kānphatthana thaksa kān fang lāe kān phut khōng dek pathommawai dōi chai kitchakam kān lao nithān phūnban** [Developing listening and speaking skills of early childhood by using folk Storytelling activities]. **Journal of social academic**. 7(2), 1.
- Niamhom, N. (2007). **kānchat prasopkān phūa songsoem phatthanakān thāng phāsā samrap dek pathommawai** [Arranging experiences to promote language development for early childhood]. Retrieved from <http://www.nareumon.com/index.php?option=com>
- Panich, W. (2012). **withi sāng kān rianrū phūa sit nai satawat thi yisip'et** [The way to create learning for students in the 21st century]. Bangkok: Munnithisotsisaritwong.

- Phinyoanantaphong, S. (2006). **kānphatthana khunnatham khōng dek pathommawai duai withi sōn dōi chai chut nithān chādok** [Moral development of early childhood through teaching using Jataka storytelling]. Bangkok: Srinakharinwirot University.
- Rotklai, M. (n.d.). **kānphatthana dek læ khroṅkhruā nai satawat thī yīsip** [Child and Family Development in the 21st Century]. Retrieved from <http://taamkru.com/th>.
- Saiwan, A. (2009). **‘ēkkaṣān prakōp kān banyai** [Language lecture notes for early Childhood]. Lopburi Educations Service Area Office 2. Lopburipratom.
- Saiyot, I., & Saiyot, A. (1998). **thechnik kānwichai thāngkān suksa** [Educational research techniques]. 4th ed. Bangkok: Suwiiriyasan.
- Silakon, N. (2012). **khwaṁsamat thāngkān phūt khōng dek pathommawai thī dai rap kānchat kitchakam lao nithān prakōp hun** [Speaking ability of early Childhood children who have been organized]. Fairy tales Master's thesis. Srinakharinwirot University.
- Singsawat, A. (2008). **dek tit kēm phai rai lōk sai boe** [Children addicted to cyber threat games]. Retrieved from <http://www.thaihealth.or.th/node/4118>.
- Suphapholsiri, C. (2008). **kānsuksa khwaṁsamat thāng phahu panya khōng dek pathommawai thī dai rap kānchat kitchakam kān thā nangsu lem yai** [A study of the intelligence ability of early childhood children who have been organized Big book writing activities]. Bangkok: Srinakharinwirot University.
- Tantipalajiva, K. (2004). **kānchat kitchakam kān rianrū samrap dek pathommawai** [Learning activities for preschool children]. Bangkok: Edison Press Progress.
- Tantipalajiva, K. (2007). **rūpbāep kān rian kānsōn pathommawai suksa** [Early childhood education model]. Bangkok: Mitsamphankrapfik.
- Thambowon, N. (1999). **kānphatthana krabūānkān khīt nai dek pathommawai** [Development of thinking processes in early childhood]. Bangkok: Chulalongkorn Universiti.
- Traiphu, P. (2013). **kānphatthana phruttkam kānsūsan khōng dek pathommawai dōi kānchat nangsu lem yai rōngrian ‘anubān somsakunna Krung Thēp Maha Nakhōn** [Development of Communication Behavior of Early Childhood by Creating Books Big Book, Somsakunna Kindergarten School, Bangkok]. Master's thesis. Phranakhon Rajabhat University.